

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-246-02

Druk nr 1224
Warszawa, 16 grudnia 2002 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o zawodzie lekarza** wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Zdrowia.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o zawodzie lekarza.

Art. 1. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 204, Nr 76, poz. 691, Nr 152, poz. 1266 i Nr 153, poz. 1271) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 uchyla się ust. 2a;

2) w art. 5:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej spełniającemu warunki, o których mowa w ust. 1, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, jeżeli:

- 1) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że posiada na terenie tego państwa prawo do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry, które nie zostało zawieszony, ani którego nie został pozbawiony, oraz że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia albo zawieszenia prawa do wykonywania zawodu,
- 2) złoży oświadczenie, że włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Lekarzowi lub lekarzowi dentyście, który spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, pkt 2 lit. a lub c oraz pkt 3-5, okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza albo prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty, jeżeli ponadto:

- 1) odbył staż podyplomowy oraz
- 2) złożył z wynikiem pozytywnym państwowy egzamin kończący staż podyplomowy lekarza albo państwowy egzamin kończący staż podyplomowy lekarza dentysty.”;

3) w art. 5a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nie spełniającemu wymagań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2, ale:

- 1) posiadającemu dokument poświadczający formalne kwalifikacje lekarza, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed:
 - a) 1 stycznia 1995 r. w Austrii, Finlandii i Szwecji,
 - b) 3 kwietnia 1992 r. w Niemieckiej Republice Demokratycznej, pod warunkiem, że dokument uprawnia do wykonywania zawodu lekarza na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec,
 - c) 1 stycznia 1986 r. w Hiszpanii lub Portugalii,
 - d) 1 stycznia 1981 r. w Grecji,
 - e) 20 grudnia 1976 r. w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej

oraz zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze danego państwa członkowskiego potwierdzające, że lekarz ten wykonywał zawód przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

2) posiadającemu zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że posiadany przez niego dokument poświadczający formalne kwalifikacje został wydany po uzyskaniu odpowiedniego wykształcenia niezbędnego do wykonywania zawodu i jest w tym państwie uznawany za odpowiadający dokumentom poświadczającym kwalifikacje wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 6b.”,

b) uchyla się ust. 3;

4) po art. 5a dodaje się art. 5b - 5d w brzmieniu:

„Art. 5b. 1. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która nabyła kwalifikacje lekarza we Włoszech, posiadającej zaświadczenie wydane przez odpowiednie włoskie władze stwierdzające, że osoba ta:

1) zdała egzamin specjalizacyjny przed właściwymi włoskimi władzami, w celu ustalenia, że posiadana przez nią wiedza i umiejętności odpowiada kwalifikacjom potwierdzonym w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b,

2) wykonywała zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia,

3) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

2. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte we Włoszech, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 28 stycznia 1980 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentysty przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

3. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Hiszpanii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1986 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentysty przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do

wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

4. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentysty osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Austrii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1994 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentysty przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentysty na takich samych zasadach jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

Art. 5c. Okręgowa rada lekarska uznaje dyplomy lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentysty posiadane przez obywatela innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, inne niż dyplomy lub dokumenty wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, jeżeli osoba ta posiada zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że dyplom lub dokument poświadczający formalne kwalifikacje został uzyskany w wyniku ukończenia kształcenia zgodnego z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej i jest traktowany

przez te władze jako równoważny dyplomom lub dokumentom wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

Art. 5d. Okręgowa rada lekarska, rozpatrując wniosek o przyznanie prawa wykonywania zawodu, bierze pod uwagę:

- 1) dyplomy lub dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry uzyskane w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli te dyplomy lub dokumenty zostały uznane w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej,
- 2) odbyte kształcenie oraz doświadczenie zawodowe zdobyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej.”;

5) w art. 6:

a) uchyla się ust. 2,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Poza dokumentami, o których mowa w ust. 1 i 3, lekarz, lekarz dentysta składa okręgowej radzie lekarskiej oświadczenie odnoszące się do okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3.”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Za wystarczające w stosunku do obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w zakresie spełnienia wymagań:

- 1) o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 – uznaje się dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia wymagane do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry w państwie członkowskim, którego

obywatelem jest lekarz, lekarz dentysta, lub w państwie członkowskim, z którego lekarz, lekarz dentysta przybywa; w przypadku gdy dokumenty tego rodzaju nie są wymagane, za wystarczające uważa się dokumenty wydane w tym państwie odnoszące się do stanu zdrowia,

- 2) o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5 – uznaje się dokumenty wydane przez odpowiednie władze państwa, którego lekarz, lekarz dentysta jest obywatelem, lub państwa, z którego przybywa, poświadczające, że obowiązujące w tym państwie wymagania dotyczące postawy etycznej do podjęcia zawodu lekarza, lekarza dentysty zostały spełnione; jeżeli w państwie, którego obywatelem jest lub z którego przybywa lekarz, lekarz dentysta, nie wydaje się dokumentu poświadczającego spełnienie wymagań dotyczących postawy etycznej, za wystarczający uznaje się wyciąg z rejestru skazanych wydany w państwie, którego lekarz, lekarz dentysta jest obywatelem lub z którego przybywa.”,

d) po ust. 8 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Okręgowa rada lekarska, na wniosek lekarza lub lekarza dentysty, wydaje zaświadczenie stwierdzające, że lekarz lub lekarz dentysta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami wynikającymi z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej oraz, że posiadany dyplom ukończenia studiów wyższych odpowiada dokumentom poświadczającym formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentysty wynikającym z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.”;

6) art. 6b otrzymuje brzmienie:

„Art. 6b. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, wydanych przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, uwzględniając oryginalne i polskie brzmienie nazw dokumentów oraz podmiotów właściwych do ich wydania, w zakresie wynikającym z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.”;

7) w art. 7 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przepis ust. 3 ma zastosowanie do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.”;

8) w art. 10 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, i dotychczas nie uzyskał prawa wykonywania zawodu lekarza albo prawa wykonywania zawodu lekarza dentystry na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

9) w art. 15:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Egzamin państwowy kończący staż podyplomowy lekarza i egzamin państwowy kończący staż podyplomowy lekarza dentystry organizuje i przeprowadza Centrum Egzaminów Medycznych, działające przy ministrze właściwym do spraw zdrowia.”;

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Staż podyplomowy i egzamin kończący staż podyplomowy albo staż podyplomowy, o ile nie jest wymagany egzamin kończący staż podyplomowy, odbyty w kraju członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego kraju członkowskiego Unii Europejskiej minister do spraw zdrowia uznaje za równoważny ze stażem podyplomowym i egzaminem kończącym staż podyplomowy lub stażem podyplomowym odbytym w kraju.”;

10) w art. 16 po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw zdrowia może dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym w dziedzinach, które może uznać, w drodze rozporządzenia, za priorytetowe, kierując się bieżącą strategią rządu w ramach środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.”;

11) w art. 16a po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Za równoważne z tytułem specjalisty w dziedzinie medycyny uważa się również kwalifikacje potwierdzone dokumentem, wydanym przez właściwe władze hiszpańskie, poświadczającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności medycznej, świadczącym o odbyciu specjalistycznego kształcenia przed dniem 1 stycznia 1995 r. w Hiszpanii oraz zaświadczeniem o zdaniu egzaminu specjalizacyjnego, odpowiadające kwalifikacjom w zakresie danej specjalności, o których mowa w ust. 3.”;

12) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. 1. Kształcenie podyplomowe lekarzy mogą prowadzić jednostki organizacyjne uprawnione do tego na podstawie odrębnych przepisów oraz inne jednostki

organizacyjne i osoby fizyczne po uzyskaniu zgody właściwej okręgowej rady lekarskiej.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, określa, w drodze rozporządzenia, sposób, warunki i tryb wydawania zgód na prowadzenie szkolenia podyplomowego lekarzy, o których mowa w ust. 1, oraz zasady prowadzenia rejestru udzielonych zgód, uwzględniając w szczególności wymagania dotyczące sposobu realizacji programu kształcenia, kadry prowadzącej kształcenie, bazy dydaktycznej, w tym szkolenia praktycznego, rodzaju i liczby udzielanych świadczeń zdrowotnych oraz posiadania wewnętrznego systemu oceny jakości kształcenia .”;

13) art. 20a i 20b otrzymują brzmienie:

„Art. 20a. 1. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej i posiadający dokumenty, o których mowa w art. 16a, ma prawo do używania określonych tytułów specjalisty w danej dziedzinie medycyny, uzyskiwanych w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz specjalności lekarskich uzyskiwanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają specjalnościom uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, uwzględniając oryginalne brzmienie nazw tych specjalności wynikające z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.

Art. 20b. 1. Lekarz, lekarz dentysta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo, z zastrzeżeniem ust. 2, posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem lub jego skrótem uzyskanym w toku kształcenia akademickiego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej w przypadku gdy tytuł ten nie jest tożsamy z posiadany przez tego lekarza, lekarza dentystę tytułem zawodowym.

2. Okręgowa rada lekarska może wymagać, aby tytuł uzyskany w toku kształcenia akademickiego przez lekarza, lekarza dentystę używany był wraz ze wskazaniem nazwy i siedziby instytucji, która ten tytuł przyznała.

3. Jeżeli tytuł uzyskany w toku kształcenia akademickiego przez lekarza, lekarza dentystę będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest tożsamy z tytułem, do używania którego jest wymagane w Rzeczypospolitej Polskiej odbycie dodatkowego szkolenia, którego lekarz ten nie posiada, okręgowa rada lekarska może określić brzmienie tego tytułu, którym lekarz może się posługiwać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

14) w art. 43 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W uzasadnionych przypadkach lekarz, z wyłączeniem lekarza dentysty, może uzależnić wystawienie karty zgonu od przeprowadzenia sekcji zwłok.

3. Lekarz, z wyłączeniem lekarza dentysty, może wystawić kartę zgonu na podstawie dokumentacji badania pośmiertnego,

przeprowadzonego przez innego lekarza lub inną uprawnioną osobę.”;

15) w art. 63 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Lekarz, który na podstawie dotychczasowych przepisów uzyskał prawo wykonywania zawodu lekarza lub prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry, zachowuje to prawo, z tym że do dnia 31 grudnia 2002 r. powinien uzyskać w okręgowej izbie lekarskiej, właściwej ze względu na miejsce wykonywania zawodu, dokument, o którym mowa w art. 6 ust. 7.”.

Art. 2. Użyte w przepisach obowiązujących w różnych przypadkach i liczbie wyrazy „lekarz stomatolog” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach i liczbie wyrazami „lekarz dentysta” oraz użyte w przepisach obowiązujących w różnych przypadkach i liczbie wyrazy „lekarsko-stomatologiczne” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach i liczbie wyrazami „lekarsko-dentystyczne”.

Art. 3. Dokumenty i zaświadczenia wydane lub wystawione przez lekarza stomatologa na podstawie dotychczasowych przepisów są równoważne z wydanymi lub wystawionymi przez lekarza dentystry.

Art. 4. Osoby, które nabyły uprawnienia do tytułu zawodowego lekarza stomatologa na podstawie dotychczasowych przepisów, w tym również na podstawie art. 62 ustawy wymienionej w art. 1 niniejszej ustawy, używają tytułu zawodowego lekarza dentystry.

Art. 5. Wydane przed wejściem w życie ustawy dokumenty „Prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa” i „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa” są równoważne z dokumentami „Prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry” i „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry”.

Art. 6. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 126, poz. 138) w art. 8 po wyrazach „lit. b” dodaje się wyrazy „w zakresie dotyczącym art. 7 ust. 2”.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 7 ust. 3a, 16 ust. 4 i 19 ustawy wymienionej w art. 1 niniejszej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

3/12/tg

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza stanowi wykonanie zobowiązań Polski związanych ze staraniami o uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej i obejmujących określony w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa obowiązek uchwalenia aktów prawnych implementujących rozwiązania przyjęte w prawie europejskim w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza i lekarza stomatologa.

Celem opracowanego projektu ustawy jest przede wszystkim wprowadzenie zmiany tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentysta” oraz dokonanie transpozycji przepisów odnoszących się do uznawania kwalifikacji zdobytych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej do ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 204, Nr 76, poz. 691, Nr 152, poz. 1266 i Nr 153, poz. 1271) dostosowujących do regulacji wspólnotowych, zawartych w następujących dyrektywach:

- 1) Dyrektywie Rady 78/686/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje osób wykonujących zawód lekarza dentysty, zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług;
- 2) Dyrektywie Rady i Parlamentu Europejskiego 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej Dyrektywę Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz Dyrektywach Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczących zawodu pielęgniarki ogólnej, lekarza dentysty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza.

Przedstawiany projekt stanowi realizację uzgodnień dokonanych podczas konsultacji technicznych z Komisją Europejską w zakresie wprowadzenia przepisów pozwalających na dokładne i właściwe dostosowanie regulacji polskich do przepisów prawa wspólnotowego. Odnosi się to również do należytego podkreślenia rozdzielności dwóch zawodów – lekarza i lekarza dentysty (np.: art. 1 pkt 2 projektu w zakresie

dotyczącym art. 5 ust. 3 ustawy o zawodzie lekarza, art. 1 pkt 9 projektu, art. 1 pkt 14 projektu).

Większość zmian wynika ze zmodyfikowanego stanowiska negocjacyjnego Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 grudnia 2001 r. dotyczącego zmiany tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentysta” oraz szeregu ustaleń podjętych z Komisją Europejską w celu uzyskania potwierdzenia kwalifikacji polskich lekarzy stomatologów. Ponadto, zostały wykreślone przepisy różnicujące warunki uznania kwalifikacji lekarza bądź lekarza dentysty na podstawie obywatelstwa polskiego i innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadami wynikającymi z prawa wspólnotowego, nie ma znaczenia czy dany lekarz jest obywatelem państwa przyjmującego, czy innego państwa członkowskiego, a istotne jest jedynie „pochodzenie” dyplomu, jaki ta osoba posiada. Oznacza to, że w stosunku do lekarza lub lekarza dentysty będącego obywatelem polskim będą stosowane różne wymagania w zależności od tego czy zdobył wykształcenie na uczelni polskiej, czy w innym państwie członkowskim. Jeśli na przykład będzie to państwo, w którym nie odbywa się stażu podyplomowego, taka osoba nie będzie musiała odbyć tego stażu również w Polsce (art. 1 pkt 2 lit. a i b, pkt 3, pkt 5 projektu).

W art. 1 pkt 4 w zakresie dotyczącym art. 5b wprowadza się przepisy pozwalające na uznawanie kwalifikacji lekarzy zdobytych we Włoszech, Hiszpanii i Austrii, którzy następnie wykonywali zawód lekarza dentysty pomimo braku wykształcenia spełniającego wymagania prawa europejskiego (art. 5 pkt 7 Dyrektywy 2001/19/EC Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 14 maja 2001 r. oraz art. 19a i b Dyrektywy 78/686/EEC Rady Unii Europejskiej).

Ponadto, zgodnie z art. 5 pkt 9 i art. 14 pkt 17 Dyrektywy 2001/19, art. 5c nowelizowanej ustawy stanowi, że w przypadku lekarza lub lekarza dentysty posiadającego dokumenty poświadczające kwalifikacje nie odpowiadające tym wynikającym bezpośrednio z przepisów prawa wspólnotowego okręgowa izba lekarska uznaje takie dowody, o ile towarzyszy im zaświadczenie wydane przez właściwe władze państwa pochodzenia stwierdzające, że są to ekwiwalenty dokumentów wskazanych w dyrektywie. Natomiast art. 5d wprowadza zasadę uwzględniania odbytego kształcenia oraz doświadczenia zawodowego zdobytego w państwie

członkowskim przez osoby, które nabyły podstawowe kwalifikacje w państwie trzecim (art. 5 pkt 9 i art. 14 pkt 17 Dyrektywy 2001/19).

Opracowany projekt ustawy w zakresie dotyczącym art. 6 ust. 9, zgodnie z regułą przyjętą w art. 5 pkt 9 i art. 14 pkt 17 Dyrektywy 2001/19, wprowadza przepis pozwalający na wydawanie przez okręgową izbę lekarską zaświadczeń osobom, które będą chciały wykonywać zawód lekarza bądź lekarza dentystry w innym państwie członkowskim, a nie będą posiadały dyplomu wskazanego dla Polski w załączniku odpowiedniej dyrektywy.

Art. 1 pkt 7 projektu ustawy stanowi, że wymóg zdania egzaminu z języka polskiego przez cudzoziemców, którzy ukończyli studia w języku obcym, dotyczy również obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej do czasu przystąpienia przez Rzeczpospolitą Polską do Unii Europejskiej.

W projekcie ustawy wprowadza się art. 16 ust. 4 umożliwiający ministrowi właściwemu do spraw zdrowia dofinansowanie kosztów związanych ze szkoleniem specjalizacyjnym w dziedzinach uznanych za priorytetowe, w drodze rozporządzenia. Powyższe rozwiązanie nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, ponieważ będzie dokonywane w oparciu o posiadane, w ramach corocznie planowanego i ustalanego budżetu (w dziale „ochrona zdrowia” – w części budżetu jakiej dysponentem jest minister zdrowia), środki w części dotyczącej finansowania staży podyplomowych i kształcenia specjalistycznego lekarzy. Jeśli chodzi o określenie priorytetowych dziedzin szkolenia specjalizacyjnego decydujące znaczenie ma dokument „Narodowa Ochrona Zdrowia. Strategiczne kierunki działań Ministra Zdrowia”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 27 maja 2002 r., oraz informacje o zapotrzebowaniu na specjalistyczne świadczenia zdrowotne (i związaną z tym liczbę specjalistów, którą należy wyszkolić) uzyskane na podstawie raportów przedstawianych Ministrowi Zdrowia przez Konsultantów Krajowych w poszczególnych dziedzinach, działających na podstawie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

Zgodnie z art. 14 pkt 8 Dyrektywy 2001/19 projekt ustawy w art. 1 pkt 12 w zakresie dotyczącym art. 16a ust. 4 ustawy o zawodzie lekarza umożliwi również uznanie kwalifikacji specjalistycznych nabytych przez lekarzy w Hiszpanii.

Proponowane brzmienie art. 20a i 20b wynika ze zmian wprowadzonych Dyrektywą 2001/19 dotyczących wykazu uznawanych automatycznie w Unii Europejskiej specjalizacji lekarskich i lekarsko-dentystycznych oraz poprawnym tłumaczeniem pojęcia tytułu akademickiego. W pierwszej propozycji przyjętej 6 września 2001 r. znalazł się błędny przepis dotyczący używania tytułu i stopnia naukowego zamiast tytułu umieszczanego na dyplomie ukończenia studiów.

Art. 2–5 projektu ustawy wprowadzają zmianę tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentysta” we wszystkich obowiązujących przepisach. Dokumenty i zaświadczenia wydane bądź wystawione przez lekarza stomatologa na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność i są równoważne z wystawionymi przez lekarza dentystę.

Dokumenty „Prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa” i „Ograniczone prawo wykonywania zawodu lekarza stomatologa” wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność i nie muszą być wymieniane, z tym jednak, że osoby, które nabyły uprawnienia do tytułu zawodowego lekarza stomatologa na podstawie dotychczasowych przepisów, są zobowiązane do używania tytułu zawodowego lekarza dentysty. Dotyczy to tytułu umieszczanego na wszelkich wystawianych dokumentach i zaświadczeniach, pieczętkach, wizytówkach oraz oznaczeniach prowadzonej indywidualnej bądź zbiorowej praktyki lekarskiej.

Przyjęcie ustawy nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Pilne przyjęcie ustawy wynika ze zmiany stanowiska negocjacyjnego z dnia 21 grudnia 2001 r. oraz zobowiązania do zakończenia dostosowawczych prac legislacyjnych do końca roku 2002 zawartego w Narodowym Programie Przygotowań do Członkostwa.

Ustawa wejdzie w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej z wyjątkiem art. 7 ust. 3a, art. 16 ust. 4 i 19 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza, w brzmieniu nadanym przez niniejszą ustawę (art. 1 pkt 7, 10 i 12 projektu), które będą obowiązywały do dnia akcesji.

Ocena Skutków Regulacji

1. Konsultacje społeczne

W procesie konsultacji ze stroną społeczną zostały uwzględnione wszystkie podmioty mogące wnieść istotne uwagi do przedstawianego projektu. Rozwiązania przewidziane w projekcie ustawy zostały wstępnie uzgodnione z samorządem zawodowym lekarzy. Przedmiotowy projekt został przedstawiony do zaopiniowania przez Naczelną Izbę Lekarską, Naczelną Radę Aptekarską, Naczelną Radę Pielęgniarek i Położnych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy, Ogólnopolski Związek Zawodowy Pielęgniarek i Położnych, Federację Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, Krajową Sekcję Służby Zdrowia NSZZ „Solidarność”.

Wyniki konsultacji społecznych – większość zgłaszanych do projektu uwag została uwzględniona bądź przedyskutowana w wyniku czego osiągnięto porozumienie. Jedyna rozbieżność została zgłoszona przez Naczelną Radę Lekarską. W przygotowanym projekcie, zgodnie z odpowiednimi dyrektywami Unii Europejskiej i orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz ustaleniami podjętymi w ramach negocjacji z Komisją Europejską, przyjęto rozwiązanie, które różnicuje wymagania odnoszące się do uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry w Polsce przez obywatela RP w zależności od tego w systemie edukacyjnym jakiego państwa zdobył kwalifikacje, tzn. jeżeli w danym państwie nie wymaga się odbycia stażu podyplomowego po uzyskaniu dyplomu ukończenia studiów to również w Polsce nie można wymagać odbycia stażu nawet jeżeli jest to obywatel RP. Naczelna Rada Lekarska, powołując się na konstytucyjną zasadę równości obywateli polskich wobec prawa, wniosła o odpowiednią modyfikację tych przepisów ustawy, aby wymagania były stosowane jednolicie do wszystkich polskich obywateli, jednakże niezgodnie z podstawową zasadą prawa europejskiego (znaczenie „pochodzenia dyplomu”, a nie obywatelstwo).

2. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu oraz sektora publicznego

Ustawa nie generuje dodatkowych kosztów dla budżetu państwa. Fakultatywne dofinansowanie kosztów, o których mowa w art. 1 pkt 11, związanych ze szkoleniem specjalizacyjnym w dziedzinach priorytetowych, będzie następować w oparciu o środki, którymi dysponuje Minister Zdrowia w ramach planowanego na każdy rok budżetu w części dotyczącej finansowania szkolenia specjalistycznego lekarzy.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie przedmiotowej regulacji prawnej w zakresie automatycznego uznawania kwalifikacji lekarzy będących obywatelami innych państw członkowskich Unii Europejskiej może spowodować większe niż dotychczas zainteresowanie takich osób uzyskaniem prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry w Polsce i podjęciem pracy bądź świadczeniem usług po przystąpieniu RP do Unii Europejskiej.

4. Wpływ regulacji na ochronę zdrowia ludności

Biorąc pod uwagę, że projekt dotyczy przede wszystkim dostosowania zasad dostępu do zawodu lekarza do regulacji obowiązujących w Unii Europejskiej, należy uznać, że istnieje możliwość zwiększenia napływu profesjonalistów z Unii Europejskiej do Polski w porównaniu z sytuacją obecną. Spowodować to może zwiększenie konkurencyjności na rynku usług medycznych. Ze względu na procedurę uznawania kwalifikacji przez instytucje unijne należy założyć, że kwalifikacje lekarzy z innych państw członkowskich są wysokie i z wykonywaniem w Polsce zawodu przez takich lekarzy nie jest związane żadne szczególne ryzyko dla obywateli. Natomiast konkurencja polskich lekarzy z lekarzami z Unii Europejskiej może jedynie spowodować wzrost jakości świadczonych usług, wymianę informacji i wiedzy oraz nawiązanie współpracy. Trudno w obecnym momencie przewidzieć skalę imigracji tej grupy zawodowej do Polski.

Jeśli chodzi o określenie priorytetowych dziedzin szkolenia specjalizacyjnego, które minister właściwy do spraw zdrowia może dofinansować, decydujące znaczenie ma dokument „Narodowa Ochrona Zdrowia. Strategiczne kierunki działań Ministra Zdrowia”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 27 maja 2002 r., oraz informacje o aktualnym zapotrzebowaniu na specjalistyczne świadczenia zdrowotne (i związaną z tym liczbę specjalistów, którą należy wyszkolić) uzyskane na podstawie raportów i analiz przedstawianych Ministrowi Zdrowia przez Konsultantów Krajowych w poszczególnych dziedzinach, działających na podstawie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

5. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Skutki prawne regulacji:

Wejście w życie ustawy spowoduje zmianę tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na tytuł „lekarz dentysta”, która obejmie wszystkich, również dotychczasowych, absolwentów studiów. Zaproponowane regulacje umożliwią uznawanie kwalifikacji nabytych we Włoszech, Hiszpanii i Austrii przez lekarzy będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

4/12/tg

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O ZAWODZIE LEKARZA

Celem przedstawionego projektu jest wprowadzenie do ustawy o zawodzie lekarza zagadnień wynikających bezpośrednio z konieczności transpozycji do polskiej legislacji norm wspólnotowego porządku prawnego dotyczących wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry wynikających z Dyrektywy 2001/19/WE oraz zmian wynikających z modyfikacji polskiego stanowiska negocjacyjnego z dnia 21 grudnia 2001 r. w zakresie zmiany tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentysta”.

Opracowanie i uchwalenie ustawy o zawodzie lekarza/lekarza dentystry jest częścią priorytetu 2.5 -Narodowego Programu Przygotowania do Członkostwa: Dostosowanie polskiego prawa do dyrektyw sektorowych w zakresie uznawania kwalifikacji w zawodach: prawnik, weterynarz, farmaceuta, lekarz, położna, pielęgniarka, dentysta i architekt.

Do unijnego systemu prawnego regulującego problematykę związaną m.in. z uznawaniem specjalizacji medycznych oraz używaniem tytułów specjalisty, a także tytułów uzyskanych w wyniku ukończenia kształcenia akademickiego przez lekarzy/lekarzy dentystrów należą następujące akty prawne:

1. **Dyrektywa Rady 78/686/EWG** z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje osób wykonujących zawód lekarza dentystry, zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa do zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE Nr L 233, 24/08/1978),
2. **Dyrektywa Rady 78/687/EWG** z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności lekarzy dentystrów (Dz. Urz. WE Nr L 233, 24/08/1978);
3. **Dyrektywa Rady 93/16/EWG** z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje (Dz. Urz. WE Nr L 165, 07/07/1993);
4. **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE** z dnia 14 maja 2001 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie

powszechnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG/, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarstwa ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE Nr L 206, 31/07/2001).

Podstawowym założeniem ww. wymienionych aktów prawa wspólnotowego jest wprowadzenie zasad umożliwiających równe traktowanie obywateli państw członkowskich UE, w odniesieniu do udzielania prawa wykonywania zawodu lekarza/lekarza dentystry, oraz uznawania kwalifikacji zawodowych w tym uznawania specjalizacji.

W celu wdrożenia powyższych zasad do systemu prawa polskiego konieczne było przyjęcie projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza.

Należy zauważyć, iż powyższe zagadnienia były już przedmiotem ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza uchwalonej przez Sejm RP w dniu 6 września 2001 r. Przedłożony projekt ustawy stanowi więc kolejny etap w procesie dostosowywania polskiego prawa do przepisów wspólnotowych w zakresie wykonywania zawodu lekarza. Szczegółowe zmiany będące przedmiotem projektu regulacji wynikają ze zmiany stanowiska negocjacyjnego (dot. zmiany tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentyista”), z przyjęcia nowego *acquis communautaire* (Dyrektywa 2001/19/WE), z wyjaśnień interpretacyjnych udzielonych przez Komisję Europejską (np. w kwestii definicji „tytułu akademickiego”). Część zmian polega również na uwzględnieniu – wynikających z dyrektyw – okresów przejściowych państw członkowskich przystępujących do Wspólnoty (Hiszpania, Austria) oraz szczególnej sytuacji Włoch w momencie przyjmowania dyrektyw dotyczących zawodu lekarza dentystry.

Przedłożony projekt ustawy wprowadza do obowiązującej ustawy o zawodzie lekarza zmianę wynikającą ze zmodyfikowanego stanowiska negocjacyjnego z dnia 21 grudnia 2001 r. polegającą na zamianie tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentyista”. Zmiana ta ma na celu podkreślenie rozdzielności zawodów lekarza i lekarza dentystry. Stomatologia bowiem w niektórych państwach członkowskich jest specjalizacją którą uzyskują lekarze. Chodzi więc o wyeliminowanie ryzyka mylenia tych dwóch zawodów.

Projektowana ustawa wprowadza zapisy umożliwiające uznanie kwalifikacji zawodowych zdobytych przez lekarzy we Włoszech, Hiszpanii i Austrii, którzy wykonywali zawód lekarza dentystry a którzy nie uzyskali wymaganego dyrektywami minimalnego poziomu

wykształcenia. Obowiązek przyznania prawa wykonywania zawodu w tych przypadkach spoczywa na państwie przyjmującym po uprzednim uzyskaniu od zainteresowanego zaświadczenia od odpowiednich władz państwa, w którym dana osoba wykonywała zawód potwierdzającego, że jest ona tam uprawniona do wykonywania zawodu oraz że wykonywała ten zawód przez ściśle określony okres czasu. W przypadku lekarzy z Włoch niezbędny jest również dokument potwierdzający zdanie egzaminu potwierdzającego kwalifikacje odpowiadające poziomowi gwarantowanemu przez dyrektywy.

W kwestii uznawania specjalizacji medycznych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, projekt ustawy stanowi, iż zostaną uznane za równoważne kwalifikacje potwierdzone dokumentem wydanym przez właściwe władze hiszpańskie poświadczające formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności medycznej oraz zaświadczeniem o zdaniu egzaminu specjalizacyjnego. Taka regulacja odpowiada wymaganiom określonym w dyrektywach.

Projekt ustawy przyznaje lekarzom/lekarzom dentystom z państw członkowskich Unii Europejskiej prawo używania tytułu specjalisty uzyskiwanych w Polsce, jeżeli posiadają dokument potwierdzający uzyskanie specjalizacji spośród tych znajdujących się w wykazie uznawanych automatycznie. Takie uregulowanie odpowiada wymaganiom Dyrektywy 2001/19/WE.

Ponadto projekt regulacji porządkuje sprawę pojęcia „tytuł akademicki” (*academic title*), który dotychczas nie funkcjonował w polskim systemie prawnym i był błędnie tłumaczony jako tytuł naukowy. Natomiast dyrektywy nakładają obowiązek uregulowania kwestii posługiwania się tytułami uzyskanymi w wyniku ukończenia kształcenia akademickiego (umieszczonymi na dyplomie).

Projektowany termin wejścia w życie ustawy przypada na dzień uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego *aquis* w zakresie zmiany tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentysta”, uznawania specjalizacji medycznych oraz używania tytułów specjalisty, a także tytułów uzyskanych w wyniku ukończenia kształcenia akademickiego przez lekarzy/lekarzy dentystów.

Ustawa o zawodzie lekarza jest potraktowana priorytetowo w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa (NPPC 2000). **Priorytet nr 2.5** w obszarze Dostosowanie polskiego prawa do dyrektyw sektorowych w zakresie uznawania kwalifikacji w zawodach: prawnik, weterynarz, farmaceuta, lekarz, położna, pielęgniarka, dentysta i architekt, przewidywał uchwalenie ustawy implementującej dyrektywy tak, aby weszła w życie w dniu akcesji.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sokr. Min. DH/ /2002/DPE/jg

Warszawa, grudnia 2002 r.

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza (pismo nr RM-10-246-02), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

I. Celem przedłożonego projektu ustawy jest m.in. wprowadzenie zmiany tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentysta” oraz implementacja wspólnotowych przepisów prawnych odnoszących się do uznawania kwalifikacji zdobytych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej do ustawy z dnia 5 grudnia 1996r. o zawodzie lekarza (Dz.U. z 2002r. Nr 21, poz. 204 i Nr 76, poz. 691).

II. W ramach Unii Europejskiej kwestia dostępu do wykonywania ww. zawodów podlega harmonizacji w zakresie niezbędnym do swobodnego przepływu osób i usług w ramach wspólnego rynku na podstawie art. 43 i art. 49 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

III. Projekt ustawy należy zanalizować pod kątem zgodności z następującymi przepisami wspólnotowego prawa pochodnego:

1. Dyrektywa Rady 78/686/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje osób wykonujących zawód lekarza dentystry, zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa do zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE Nr L 233, 24/08/1978),
2. Dyrektywa Rady 78/687/EWG z dnia 25 lipca 1978 r w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności lekarzy dentystrów (Dz. Urz. WE Nr L 233, 24/08/1978),
3. Dyrektywą Rady 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje (Dz. Urz. WE nr L 165, 07.07.1993),
4. Dyrektywą Rady i Parlamentu Europejskiego 2001/19/WE z 14 maja 2001 r. zmieniającą Dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz Dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 7/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarstwa ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE nr L 206, 31.07.2001).

IV. Projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza wprowadza zmianę tytułu zawodowego „lekarz stomatolog” na „lekarz dentyista” we wszystkich obowiązujących przepisach, co jest zgodne z terminologią przyjętą w ww. dyrektywach.

Ponadto z ustawy o zawodzie lekarza wykreślone zostały przepisy różnicujące warunki uznania kwalifikacji lekarza bądź lekarza dentystry na podstawie obywatelstwa polskiego i innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Nie ma bowiem znaczenia, zgodnie z zasadami przyjętymi w prawie wspólnotowym, czy dany lekarz jest obywatelem państwa przyjmującego, czy też innego państwa członkowskiego.

W art. 1 pkt 5 projektu dotyczącym art. 5a ustawy o zawodzie lekarza wprowadza się regulacje (zgodne z Dyrektywą Rady i Parlamentu Europejskiego 2001/19/WE oraz Dyrektywą Rady 78/686/EWG) pozwalające na uznawanie kwalifikacji w dziedzinie medycyny przyznanych we Włoszech, Hiszpanii i Austrii osobom, które następnie wykonywały zawód lekarza dentystry, pomimo braku wykształcenia spełniającego wymagania prawa wspólnotowego. Opiniowany projekt ustawy wprowadza również przepisy Dyrektywy

Rady i Parlamentu Europejskiego 2001/19/WE regulujące sytuacje, w których lekarzom lub lekarzom denty stom posiadającym dokumenty poświadczające kwalifikacje, nie odpowiadające tym wynikającym bezpośrednio z przepisów prawa wspólnotowego, kompetentne władze lub organy państwa członkowskiego mogą uznać te kwalifikacje za wystarczające.

Projekt ustawy w art. 6 wprowadza w stosunku do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej wymóg znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza oraz konieczność potwierdzenia tej znajomości egzaminem z języka polskiego.

Zgodnie z regulacją Dyrektywy Rady 93/16/EWG oraz Dyrektywy Rady 78/686/EWG przepisy prawa krajowego poszczególnych państw członkowskich nie mogą uzależniać uzyskania prawa do wykonywania zawodu lekarza od pozytywnego złożenia egzaminu z języka. Oznacza to, iż znajomość języka państwa przyjmującego potwierdzona egzaminem nie może stanowić kryterium dopuszczenia do wykonywania zawodu. Znajomość języka może być natomiast wymagana – zgodnie z dopuszczalną praktyką państw członkowskich Unii Europejskiej – w regulaminie korporacji zawodowej w formie kursu językowego bądź przyjęcia oświadczenia. W wielu państwach członkowskich od lekarzy prowadzących prywatną praktykę nie wymaga się jednak posługiwania językiem państwa przyjmującego w żadnej formie, pozostawiając ocenę wiarygodności takiego lekarza samym pacjentom.

Obowiązek złożenia egzaminu z języka polskiego przez obywateli państw członkowskich UE wymagany będzie, zgodnie z ww. projektowanym art. 6, do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż projektowany przepis wykraczający obecnie poza dopuszczalne formy weryfikacji znajomości języka polskiego przez obywateli państw członkowskich UE ubiegających się o uzyskanie prawa wykonywania zawodu lekarza, z dniem akcesji, nie będzie czynił bariery z ww. weryfikacji, tym samym nie będzie naruszał prawa wspólnotowego.

V. Opracowany projekt ustawy w zakresie dotyczącym art. 20a nowelizowanej regulacji (art. 1 pkt. 14 projektu ustawy) reguluje również zasady używania przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej tytułu specjalisty w określonej dziedzinie medycyny na terytorium Polski, upoważniając ministra właściwego do spraw zdrowia do ogłoszenia w drodze obwieszczenia wykazu dyplomów i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych (w związku z art. 5 Dyrektywy Rady 93/16/EWG).

VI. Projekt ustawy w art. 1 pkt 14 w zakresie dotyczącym art. 20b ustawy o zawodzie lekarza określa również zasady posługiwania się na terytorium Polski przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej tytułem uzyskanym w toku kształcenia akademickiego (w związku z art. 10 Dyrektywy Rady 93/16/EWG oraz art. 8 Dyrektywy Rady 78/686/EWG).

VII. Zgodnie z powyższym przedstawiony do zaopiniowania projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza stanowi wykonanie zobowiązań Polski związanych ze staraniami o uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej i obejmujących określony w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa obowiązek uchwalenia aktów prawnych implementujących rozwiązania przyjęte w prawie europejskim w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza (dentysty).

VIII. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Mariusz Łapiński
Minister Zdrowia

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia 2002 r.

**w sprawie wykazu specjalności lekarskich uzyskiwanych w państwach członkowskich
Unii Europejskiej**

Na podstawie art.20a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 2002 Nr 21, poz. 204, Nr 76 poz. 691, Nr 152, poz. 1266 i Nr 153, poz. 1271) ogłasza się:

§ 1

Określa się wykaz specjalności lekarskich uzyskiwanych przez lekarza w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w Rzeczypospolitej Polskiej:

1) Alergologia:

- w Danii: Medicinsk allergologi eller medicinske overfølsomheds sygdomme,
- w Finlandii: Allergologia/ Allergologi,
- w Grecji: Allergiologia,
- w Hiszpanii: Alergologia,
- w Holandii: Allergologie,
- w Portugalii: Imunoalergologia,
- w Szwecji: Allergissjukdomar,
- we Włoszech: Allergologia ed immunologia clinica;

2) Anestezjologia i intensywne terapie:

- w Austrii: Anästhesiologie und intensivmedizin,
- w Belgii: Anesthésie-réanimation/Anesthésie réanimatie,
- w Danii: Anaesthesiologi,
- w Finlandii: Anestesiologia ja tehohoito/anestesiologi och intensivvård,
- we Francji: Anesthésiologie-réanimation chirurgicale,
- w Grecji: Anaesthesiologia,
- w Hiszpanii: Anestesiología y reanimación,
- w Holandii: Anesthesiologie,
- w Irlandii: Anaesthetics/anaesthesia,
- w Luksemburgu: Anesthésie-réanimation,
- w Niemczech: Anästhesiologie,
- w Portugalii: Anestesiologia,
- w Szwecji: Anestesi och intensivvård,
- we Włoszech: Anestesia e rianimazione,
- w Zjednoczonym Królestwie: Anaesthetics;

3) Chirurgia dziecięca:

- w Austrii: Kinderchirurgie,
- w Finlandii: Lastenkirurgia/ Barnkirurgi,
- we Francji: Chirurgie infantile,
- w Grecji: Cheiroyrgiki paidon,
- w Hiszpanii: Cirurgia pediátrica,
- w Irlandii: Paediatric surgery,
- w Luksemburgu: Chirurgie pédiatrique,
- w Niemczech: Kinderchirurgie,
- w Portugalii: Cirurgia pediátrica,
- w Szwecji: Barn- och ungdomskirurgi,
- we Włoszech: Chirurgia pediátrica,
- w Zjednoczonym Królestwie: Paediatric surgery;

4) Chirurgia klatki piersiowej:

- w Belgii: Chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax,
- w Danii: Thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme,
- w Finlandii: Sydän- ja rintaelinkkirurgia/ Hjärt- och thoraxkirurgi,
- we Francji: Chirurgie thoracique et cardio-vasculaire,
- w Grecji: Cheiroyrgiki thorakos,
- w Hiszpanii: Cirurgia torácica,
- w Holandii: Cardio-pulmonale chirurgie,
- w Irlandii: Thoracic surgery,
- w Luksemburgu: Chirurgie thoracique,
- w Niemczech: Herzchirurgie,
- w Portugalii: Cirurgia cardio-torácica,
- w Szwecji: Thoraxkirurgi,
- we Włoszech: Chirurgia torácica,
- w Zjednoczonym Królestwie: Thoracic surgery;

5) Chirurgia naczyniowa:

- w Belgii: Chirurgie des vaisseaux/Bloedvatenheelkunde,
- w Danii: Karkirurgi eller kirurgiske blodkarsygdomme,
- w Finlandii: Verisuonikirurgia/ Kärkirurgi,
- we Francji: Chirurgie vasculaire,
- w Hiszpanii: Angiología y cirugía vascular,
- w Luksemburgu: Chirurgie cardio-vasculaire,

- w Portugalii: Cirurgia vascular,
- we Włoszech: Chirurgia vascolare;

6) Chirurgia ogólna:

- w Austrii: Chirurgie,
- w Belgii: Chirurgie/heelkunde,
- w Danii: Kirurgi eller kirurgiske sygdomme,
- w Finlandii: Yleiskirurgia/ Allmän kirurgi,
- we Francji: Chirurgie générale,
- w Grecji: Cheiroyrgiki,
- w Hiszpanii: Cirugía general y del aparato digestivo,
- w Holandii: Heelkunde,
- w Irlandii: General surgery,
- w Luksemburgu: Chirurgie générale,
- w Niemczech: Chirurgie,
- w Portugalii: Cirurgia geral,
- w Szwecji: Kirurgi,
- we Włoszech: Chirurgia generale,
- w Zjednoczonym Królestwie: General surgery;

7) Chirurgia plastyczna:

- w Austrii: Plastische chirurgie,
- w Belgii: Chirurgie plastique/Plastische heelkunde,
- w Danii: Plastikkirurgi,
- w Finlandii: Plastiikkirurgia/ Plastikkirurgia,
- we Francji: Chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique,
- w Grecji: Plastiki cheiroyrgiki,
- w Holandii: Plastische chirurgie,
- w Hiszpanii: Cirugía plastica y reparadora,
- w Irlandii: Plastic surgery,
- w Luksemburgu: Chirurgie plastique,
- w Niemczech: Plastische chirurgie,
- w Portugalii: Cirurgia plastica e reconstructiva,
- w Szwecji: Plastikkirurgi,
- we Włoszech: Chirurgia plastica,
- w Zjednoczonym Królestwie: Plastic surgery;

8) Chirurgia szczękowo-twarzowa:

- w Austrii: Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie,
- w Belgii: Stomatologie et chirurgie orale et maxillo-faciale/ Stomatologie en mond-, kaak- en aangezichts chirurgie,
- w Finlandii: Suu- ja leukakirurgia/ Oral och maxillofacial kirurgi,

- we Francji: Chirurgie maxillo-faciale et stomatologie,
- w Hiszpanii: Cirugía oral y maxilofacial,
- w Irlandii: Oral and maxillo-facial surgery,
- w Luksemburgu: Chirurgie maxillo-faciale/ Chirurgie dentaire, orale et maxillo-faciale,
- w Niemczech: Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie,
- we Włoszech: Chirurgia maxillo-facciale,
- w Zjednoczonym Królestwie: Oral and maxillo-facial surgery;

9) Choroby płuc:

- w Austrii: Lungenkrankheiten,
- w Belgii: Pneumologie/Pneumologie,
- w Danii: Medicinske lungesydomme,
- w Finlandii: Keuhkosairaudet ja allergologia/ Lungsjukdomar och allergologi,
- we Francji: Pneumologie,
- w Grecji: Fymatiologia-pnevmonologia,
- w Hiszpanii: Neumologia,
- w Holandii: Longziekten en tuberculose,
- w Irlandii: Respiratory medicine,
- w Luksemburgu: Pneumo-phtisiologie,
- w Niemczech: Lungen- und Bronchialheilkunde,
- w Portugalii: Pneumologia,
- w Szwecji: Lungsjukdomar (Pneumologi),
- we Włoszech: Tisiologia e malattie dell'apparato respiratorio,
- w Zjednoczonym Królestwie: Respiratory medicine;

10) Choroby wewnętrzne:

- w Austrii: Inere medizin,
- w Belgii: Médecine interne/Inwendige geneeskunde,
- w Danii: Intern medicin eller medicinske sygdomme,
- w Finlandii: Sisätaudit/ Inre medicine,
- we Francji: Médecine interne,
- w Grecji: Pathologia,
- w Hiszpanii: Medicina interna,
- w Holandii: Inwendige geneeskunde,
- w Irlandii: General (Internal) medicine,
- w Luksemburgu: Maladies internes,
- w Niemczech: Innere medizin,
- w Portugalii: Medicina interna,
- w Szwecji: Internmedicin,
- we Włoszech: Medicina interna,
- w Zjednoczonym Królestwie: General (Internal) medicine;

11) Choroby zakaźne:

- w Danii: Infektionsmedicin,
- w Finlandii: Infektiosairaudet/ Infektionssjukdomar,
- w Irlandii: Communicable diseases,

- w Szwecji: Infektionssjukdomar,
- we Włoszech: Malattie infettive,
- w Zjednoczonym Królestwie: Communicable diseases;

12) Dermatologia i wenerologia:

- w Austrii: Haut- und geschlechtskrankheiten,
- w Belgii: Dermato-vénérologie/Dermato-venereologie,
- w Danii: Dermato-venerologie eller hud- og kooenssygdomme,
- w Finlandii: Ihotaudit ja allergologia/ Hudsjukdomar och allergologi,
- we Francji: Dermatologie et vénéréologie,
- w Grecji: Dermatologia-afrodisiologia,
- w Hiszpanii: Dermatología médico-quirurgica y venereología,
- w Holandii: Dermatologie en venerologie,
- w Luksemburgu: Dermato-vénérologie
- w Niemczech: Dermatologie und venerologie
- w Szwecji: Hud- och könssjukdomar,
- w Portugalii: Dermatovenereologia
- we Włoszech: Dermatologia e venerologia;

13) Endokrynologia:

- w Danii: Medicinsk endokrinologi eller medicinske hormonsygdomme,
- w Finlandii: Endokrinologia/ Endokrinologi,
- we Francji: Endocrinologie – maladies,
- w Grecji: Endokrinologia,
- w Hiszpanii: Endocrinología y nutrición,
- w Irlandii: Endocrinology and diabetes mellitus,
- w Luksemburgu: Endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition,
- Portugalii: Endocrinologia-nutricao,
- w Szwecji: Endokrina sjukdomar,
- we Włoszech: Endocrinologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Endocrinology and diabetes mellitus;

14) Farmakologia kliniczna:

- w Austrii: Pharmakologie und toxikologie,
- w Danii: Klinisk farmakologi,

- w Finlandii: Kliininen farmakologia ja lääkehoito/ Klinisk farmakologi och läkemedelsbehandlin,
- w Hiszpanii: Farmacología clínica,
- w Irlandii: Clinical pharmacology and therapeutics,
- w Niemczech: Pharmakologie,
- w Szwecji: Klinisk farmakologi,
- w Zjednoczonym Królestwie: Clinical pharmacology and therapeutics;

15) Gastroenterologia:

- w Belgii: Gastro-entérologie/Gastro-enterologie,
- w Danii: Medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme,
- w Finlandii: Gastroenterologia/ Gastroenterologi,
- we Francji: Gastro-entérologie et hépatologie,
- w Grecji: Gastrenterologia,
- w Hiszpanii: Aparato digestivo,
- w Holandii: Gastro-enterologie,
- w Irlandii: Gastro-enterology,
- w Luksemburgu: Gastro-entérologie,
- w Portugalii: Gastrenterologia,
- w Szwecji: Medicinsk gastroenterologi och hepatologi,
- we Włoszech: Malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio,
- w Zjednoczonym Królestwie: Gastro-enterology;

16) Geriatria:

- w Danii: Geriatri eller alderdommens sygdomme,
- w Finlandii: Geriatria/ Geriatric,
- w Hiszpanii: Geriatria,
- w Holandii: Klinische geriatrie,
- w Irlandii: Geriatrics,
- w Szwecji: Geriatrik,
- we Włoszech: Geriatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: Geriatrics;

17) Hematologia:

- w Danii: Haematologi eller blodsygdomme,
- w Finlandii: Kliininen hematologia/ Klinisk hematologi,
- w Grecji: Aimatologia,

- w Hiszpanii: Hematología hemoterapia,
- w Irlandii: Haematology,
- w Luksemburgu: Hématologie,
- w Portugalii: Imuno-hemoterapia,
- w Szwecji: Hematologi,
- we Włoszech: Ematologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Haematology;

18) Immunologia kliniczna:

- w Austrii: Immunologie,
- w Danii: Klinisk immunology,
- w Finlandii: Immunologia/ Immunology,
- w Hiszpanii: Inmunología,
- w Irlandii: Clinical immunology,
- w Szwecji: Klinisk immunology,
- w Zjednoczonym Królestwie: Immunology;

19) Kardiologia:

- w Belgii: Cardiologie/Cardiologie,
- w Danii: Cardiologi eller hjerte-og-kredsloebssygdomme,
- w Finlandii: Kardiologia/ Kardiologi,
- we Francji: Pathologie cardio-vasculaire,
- w Grecji: Kardiologia,
- w Hiszpanii: Cardiologia,
- w Holandii: Cardiologie,
- w Irlandii: Cardiology,
- w Luksemburgu: Cardiologie et angiologie,
- w Portugalii: Cardiologia,
- w Szwecji: Kardiologi,
- we Włoszech: Cardiologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Cardio-vascular disease;

20) Medycyna nuklearna:

- w Austrii: Nuklearmedizin,
- w Belgii: Médecine nucléaire/Nucleaire geneeskunde,
- w Danii: Klinisk fysiologi og nuclearmedicin,
- w Finlandii: Isotooppitutkimukset/ Isotopundersökningar,

- we Francji: Médecine nucléaire,
- w Grecji: Pýriniki iatriki,
- w Hiszpanii: Medicina nuclear,
- w Holandii: Nucleaire geneeskunde,
- w Luksemburgu: Médecine nucléaire,
- w Niemczech: Nuklearmedizin,
- w Portugalii: Medicina nuclear,
- we Włoszech: Medicina nucleare,
- w Zjednoczonym Królestwie: Nuclear medicine;

21) Medycyna pracy:

- w Austrii: Arbeits- und betriebmedizin,
- w Belgii: Médecine du travail/ Arbeidsgeneeskunde,
- w Danii: Samfundsmedicin/arbejdsmedicin,
- w Finlandii: Työterveyshuolto/ Företagshälsovård,
- we Francji: Médecine du travail,
- w Grecji: Iatriki tis ergasias,
- w Holandii: Arbeids- en bedrijfsgeneeskunde,
- w Irlandii: Occupational medicine,
- w Luksemburgu: Médecine du travail,
- w Niemczech: Arbeitsmedizin,
- w Portugalii: Medicina do trabalho,
- w Szwecji: Yrkes- och miljömedicin,
- we Włoszech: Medicina del lavoro,
- w Zjednoczonym Królestwie: Occupational medicine;

22) Medycyna ratunkowa:

- w Irlandii: Accident and emergency medicine,
- w Zjednoczonym Królestwie: Accident and emergency medicine;

23) Mikrobiologia lekarska:

- w Austrii: Hygiene und mikrobiologie,
- w Danii: Klinisk mikrobiologi,
- w Finlandii: Kliininen mikrobiologia/ Klinisk mikrobiologi,
- w Grecji: Mikrobiologia,
- w Hiszpanii: Microbiología y parasitología,
- w Holandii: Medische microbiologie,

- w Irlandii: Microbiology,
- w Luksemburgu: Microbiologie,
- w Niemczech: Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie,
- w Szwecji: Klinisk bakteriologi,
- we Włoszech: Microbiologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Medical microbiology;

24) Nefrologia:

- w Danii: Nefrologi eller medicinske nyresygdomme,
- w Finlandii: Nefrologia/ Nefrologi,
- we Francji: Néphrologie,
- w Grecji: Nefrologia,
- w Hiszpanii: Nefrología,
- w Irlandii: Nephrology,
- w Luksemburgu: Néphrologie,
- w Portugalii: Nefrologia,
- w Szwecji: Medicinska njursjukdomar (Nefrologi),
- we Włoszech: Nefrologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Renal disease;

25) Neurochirurgia:

- w Austrii: Neurochirurgie,
- w Belgii: Neurochirurgie/ Neurochirurgie,
- w Danii: Neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme,
- w Finlandii: Neurokirurgia/ Neurokirurgi,
- we Francji: Neurochirurgie,
- w Grecji: Nevrocheiroyrgiki,
- w Hiszpanii: Neurocirugia,
- w Holandii: Neurochirurgie,
- w Irlandii: Neurological surgery,
- w Luksemburgu: Neurochirurgie,
- w Niemczech: Neurochirurgie,
- w Portugalii: Neurocirurgia,
- w Szwecji: Neurokirurgi,
- we Włoszech: Neurochirurgia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Neurosurgery;

26) Neurologia:

- w Austrii: Neurologie,
- w Belgii: Neurologie/ Neurologie,
- w Danii: Neuromedicin eller medicinske nervesygdomme,
- w Finlandii: Neurologia/ Neurology,
- we Francji: Neurologie,

- w Grecji: Nevrologia,
- w Hiszpanii: Neurologia,
- w Holandii: Neurologie,
- w Irlandii: Neurology,
- w Luksemburgu: Neurologie,
- w Niemczech: Neurologie,
- w Portugalii: Neurologia,
- w Szwecji: Neurologi,
- we Włoszech: Neurologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Neurology;

27) Okulistyka:

- w Austrii: Augenheilkunde und optometrie,
- w Belgii: Ophtalmologie/Oftalmologie,
- w Danii: Oftalmologi eller øjensygdomme,
- w Finlandii: Silmätaudit/ Ögonsjukdomar,
- we Francji: Ophtalmologie,
- w Grecji: Ofthalmologia,
- w Hiszpanii: Oftalmología,
- w Holandii: Oogheekunde,
- w Irlandii: Ophtalmology,
- w Luksemburgu: Ophtalmologie,
- w Niemczech: Augenheilkunde,
- w Portugalii: Oftalmologia,
- w Szwecji: Ögonsjukdomar (Oftalmologi),
- we Włoszech: Oculistica,
- w Zjednoczonym Królestwie: Ophthalmology;

28) Ortopedia i traumatologia narządu ruchu:

- w Austrii: Orthopädie und orthopädische chirurgie,
- w Belgii: Orthopédie/ Orthopedie,
- w Danii: Ortopaedisk kirurgi,
- w Finlandii: Ortopedia ja traumatologia/ Ortpedi och traumatologi,
- we Francji: Chirurgie orthopédique et traumatologie,
- w Grecji: Orthopediki,
- w Hiszpanii: Traumatología y cirugía ortopédica,
- w Holandii: Orthopedie,
- w Irlandii: Orthopaedic surgery,
- w Luksemburgu: Orthopédie,
- w Niemczech: Orthopaedie,
- w Portugalii: Ortopedia,
- w Szwecji: Ortopedi,
- we Włoszech: Ortopedia e traumatologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Orthopaedic surgery;

29) Otorynlaryngologia:

- w Austrii: Hals-, nase-, und ohrenkrankheiten,
- w Belgii: Oto-rhino-laryngologie/Otorhinolaryngologie,
- w Danii: Oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme,
- w Finlandii: Korva-, nenä- ja kurkkutaudit/ Öron-, näs- och halssjukdomar,

- we Francji: Oto-rhino-laryngologie,
- w Grecji: Otorinolaryngologia,
- w Hiszpanii: Otorrinolaringología,
- w Holandii: Keel-, neus- en oorheelkunde,
- w Irlandii: Otolaryngology,
- w Luksemburgu: Oto-rhino-laryngologie,
- w Niemczech: Hals-nase-Ohrenheilkunde,
- w Portugalii: Otorrinolaringologia,
- w Szwecji: Öron-, näs- och halssjukdomar (Oto-rhino-laryngologi),
- we Włoszech: Otorinolaringoiatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: Otolaryngology;

30) Patomorfologia:

- w Austrii: Pathologie,
- w Belgii: Anatomie pathologique/Pathologische anatomie,
- w Danii: Patologisk anatomi og histologi eller vaevsundersogelse,
- w Finlandii: Patologia/ Patologi,
- we Francji: Anatomie et cytologie pathologique,
- w Grecji: Pathologiki anatomiki,
- w Hiszpanii: Anatomía patológica,
- w Holandii: Pathologische anatomie,
- w Irlandii: Morbid anatomy and histopathology,
- w Luksemburgu: Anatomie pathologique,
- w Niemczech: Pathologie,
- w Portugalii: Anatomia patologica,
- w Szwecji: Klinisk patologi,
- we Włoszech: Anatomia patologica,
- w Zjednoczonym Królestwie: Morbid anatomy and histopathology;

31) Pediatria:

- w Austrii: Kinder- und jugendheilkunde,
- w Belgii: Pédiatrie/Kindergeneeskunde,
- w Danii: Pædiatri eller sygdomme hos børn,
- w Finlandii: Lastentaudit/ Barnsjukdomar,
- we Francji: Pédiatrie,
- w Grecji: Paidiatriki,
- w Hiszpanii: Pediatría sus áreas específicas,
- w Holandii: Kindergeneeskunde,
- w Irlandii: Paediatrics,
- w Luksemburgu: Pédiatrie,
- w Niemczech: Kinderheilkunde,
- w Portugalii: Pediatria,
- w Szwecji: Barn- och ungdomsmedicin,
- we Włoszech: Pediatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: Paediatrics;

32) Położnictwo i ginekologia:

- w Austrii: Frauenheilkunde und geburtshilfe,
- w Belgii: Gynécologie-obstétrique/Gynecologie-verloskunde,

- w Danii: Gynaekologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp,
- w Finlandii: Naistentaudit ja synnytykset/ Kvinnosjukdomar och förlossningar,
- we Francji: Gynécologie-obstétrique,
- w Grecji: Maieftiki-gynaikologia,
- w Hiszpanii: Obstetricia y ginecología,
- w Holandii: Verloskunde en gynaecologie,
- w Irlandii: Obstetrics and gynaecology,
- w Luksemburgu: Gynécologie-obstétrique,
- w Niemczech: Frauenheilkunde und Geburtshilfe,
- w Portugalii: Ginecologia e obstetricia,
- we Włoszech: Ostetricia e ginecologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Obstetrics and gynaecology;

33) Psychiatria:

- w Austrii: Psychiatrie,
- w Belgii: Psychiatrie/psychiatrie,
- w Danii: Psykiatri,
- w Finlandii: Psykiatria/ psykiatri,
- we Francji: Psychiatrie,
- w Grecji: Psychiatriki,
- w Hiszpanii: Psiquiatría,
- w Holandii: Psychiatrie,
- w Irlandii: Psychiatry,
- w Luksemburgu: Psychiatrie,
- w Niemczech: Psychiatrie,
- w Portugalii: Psiquiatra,
- w Szwecji: Psykiatri,
- we Włoszech: Psichiatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: Psychiatry;

34) Radiologia i diagnostyka obrazowa:

- w Austrii: Medizinische radiologie-diagnostik,
- w Belgii: Radiodiagnostic/roentgendiagnose
- w Danii: Diagnostisk radiologi eller - roentgenundersoegelse
- w Finlandii: Radiologia/ radiologi,
- we Francji: Radiodiagnostic et imagerie médicale
- w Grecji: Aktinodiagnostiki
- w Hiszpanii: Radiodiagnostico
- w Holandii: Radiodiagnostiek
- w Irlandii: Diagnostic radiology
- w Luksemburgu: Radiodiagnostic
- w Niemczech: Radiologische Diagnostik
- w Portugalii: Radiodiagnostico,
- w Szwecji: Medicinsk radiology,
- we Włoszech: Radiodiagnostica,

- w Zjednoczonym Królestwie: Diagnostic radiology;

35) Radioterapia onkologiczna:

- w Austrii: Strahlentherapie-radioonkologie,
- w Belgii: Radio- et radiumthérapie/Radio- en radiumtherapie,
- w Danii: Terapeutisk radiologi eller stralebehandling,
- w Finlandii: Syöpätaudit/ Cancersjukdomar,
- we Francji: Oncologie, option radiothérapie,
- w Grecji: Aktinoterapeftiki,
- w Hiszpanii: Oncología radioterapica,
- w Holandii: Radiotherapie,
- w Irlandii: Radiotherapy,
- w Luksemburgu: Radiothérapie,
- w Niemczech: Strahlentherapie,
- w Portugalii: Radioterapia,
- w Szwecji: Tumörsjukdomar (Allmän onkologi),
- w Zjednoczonym Królestwie: Radiotherapy;

36) Psychiatria dzieci i młodzieży:

- w Danii: Boernepsykiatri,
- w Finlandii: Lastenpsykiatria/ Barnpsykiatri,
- we Francji: Pédo-psychiatrie,
- w Grecji: Paidopsychiatriki,
- w Irlandii: Child and adolescent psychiatry,
- w Luksemburgu: Psychiatrie infantile,
- w Niemczech: Kinder- und Jugendpsychiatrie,
- w Portugalii: Pedopsiquiatria,
- w Szwecji: Barn- och ungdompsykiatri,
- we Włoszech: Neuropsichiatria infantile,
- w Zjednoczonym Królestwie: Child and adolescent psychiatry;

37) Rehabilitacja medyczna:

- w Austrii: Physikalische medizin,
- w Belgii: Médecine physique/Fysische geneeskunde,
- w Danii: Fysiurgi og rehabilitering,
- w Finlandii: Fysiatria/ Fysiatri,
- we Francji: Rééducation et réadaptation fonctionnelles

- w Grecji: Fysiki iatriki kai apokatastasi
- w Hiszpanii: Rehabilitacion
- w Holandii: Revalidatie
- w Luksemburgu: Rééducation et réadaptation fonctionnelles
- w Niemczech: Physikalische und rehabilitative medizin,
- w Portugalii: Fisiatria
- w Szwecji: Rehabiliteringsmedicin,
- we Włoszech: Fisioterapia;

38) Reumatologia:

- w Belgii: Rhumatologie/Reumatologie,
- w Danii: Reumatologi,
- w Finlandii: Reumatologia/ Reumatologi,
- we Francji: Rhumatologie,
- w Grecji: Revmatologia,
- w Hiszpanii: Reumatología,
- w Holandii: Reumatologie,
- w Irlandii: Rheumatology,
- w Luksemburgu: Rhumatologie,
- w Portugalii: Reumatologia
- w Szwecji: Reumatologi,
- we Włoszech: Reumatologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Rheumatology;

39) Urologia:

- w Austrii: Urologie,
- w Belgii: Urologie/Urologie,
- w Danii: Urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme,
- w Finlandii: Urologia/ Urologi,
- we Francji: Chirurgie urologique,
- w Grecji: Oyrologia,
- w Hiszpanii: Urología,
- w Holandii: Urologie,
- w Irlandii: Urology,
- w Luksemburgu: Urologie,
- w Niemczech: Urologie,
- w Portugalii: Urologia,
- w Szwecji: Urologi,
- we Włoszech: Urologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: Urology;

40) Zdrowie publiczne:

- w Austrii: Sozialmedizin,
- w Finlandii: Terveystiete/ Hälsovård,
- we Francji: Sante publique et medicine sociale,
- w Hiszpanii: Medicina preventiva y salud publica,
- w Holandii: Maatschappij en gezonheid,
- w Irlandii: Community medicine,
- w Niemczech: Öffentliches gesundheitwesen,
- w Szwecji: Socialmedicin,
- we Włoszech: Igiene e medicina sociale,
- w Zjednoczonym Królestwie: Public health medicine;

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu specjalności lekarskich uzyskiwanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej innych niż Rzeczpospolita Polska stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 20a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza w związku z dostosowaniem polskiego prawa do prawodawstwa Unii Europejskiej w obszarze „Swobodny przepływ osób”.

Obwieszczenie zawiera wykaz specjalności lekarskich uzyskiwanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach Unii Europejskiej przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Powyższy wykaz wynika z regulacji zawartej w dyrektywach Rady Unii Europejskiej nr 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. i 2001/19/EC z 14 maja 2001 r.

Wydanie obwieszczenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Obowiązek pilnego wydania obwieszczenia wynika z Narodowego Programu Przygotowań do Członkostwa.

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia 2002 r.

w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej.

Na podstawie art. 6b ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 204 i Nr 76, poz. 691) ogłasza się:

- 1) wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza oraz podmiotów właściwych do ich wydania, stanowiący załącznik nr 1 do obwieszczenia,
- 2) wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza stomatologa oraz podmiotów właściwych dla ich wydania, stanowiący załącznik nr 2 do obwieszczenia.

MINISTER ZDROWIA

Załączniki do obwieszczenia Ministra Zdrowia
z dnia
..... 2002 r.
(poz. ...)

Załącznik nr 1

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza

Państwo	Nazwa dyplomu	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z dyplomem
België/Belgique/ Belgien (Belgia)	<ul style="list-style-type: none"> - Diploma van arts (Dyplom lekarza) - Diplôme de docteur en médecine (Dyplom lekarza medycyny) 	<ul style="list-style-type: none"> 1. De universiteiten/les universités (uniwersytety) 2. De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/le jury compétent d'enseignement de la Communauté française (Uprawniona Komisja Egzaminacyjna Wspólnoty Flamandzkiej / Uprawniona Komisja Egzaminacyjna Wspólnoty Walońskiej) 	-
Danmark (Dania)	Bevis for lægevidenskabelig embedseksamen (Dyplom zdania lekarskiego kończącego studia)	Medicinsk universitetsfakultet (uniwersytecki fakultet medyczny)	<ul style="list-style-type: none"> 1. Autorisation som læge, udstedt af Sundhedsstyrelsen og (Licencja zawodu lekarza wydana przez Urząd Zdrowia) 2. Tilladelse til selvstændigt virke som læge (dokumentation for gennemført praktisk uddannelse),

			udstedt af Sundhedsstyrelsen (Pozwolenie samodzielnego wykonywania zawodu lekarza – dokumentacja stwierdzająca odbycie praktyki – wydana przez Urząd Zdrowia)
Deutschland (Niemcy)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zeugnis über die Ärztliche Prüfung (Świadectwo złożenia egzaminu lekarskiego) 2. Zeugnis über die Ärztliche Staatsprüfung und Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent, soweit diese nach den deutschen Rechtsvorschriften noch für den Abschluß der ärztlichen Ausbildung vorgesehen war (Świadectwo złożenia egzaminu lekarskiego oraz świadectwo o okresie przygotowawczym jako asystent medyczny, o ile było ono przewidziane przepisami prawa niemieckiego jako niezbędne do ukończenia wykształcenia medycznego) 	Zuständige Behörden (Właściwy organ)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Bescheinigung über die Ableistung der Tätigkeit als Arzt im Praktikum (Zaświadczenie o odbyciu praktyki lekarskiej – wymóg ten odnosi się wyłącznie do pierwszego świadectwa) 2. --
Ελλάδα (Grecja)	Πτυχίο Ιατρικής (diplom studiów medycznych)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ιατρική Σχολή Πανεπιστημιο (Wydział Lekarski) 2. Σχολή Επιστημών Υγειακ, Τμήμα Ιατρικής Πανεπιστημιο (Wydział Nauk Medycznych, Instytut Medycyny, Uniwersytet) 	-

España (Hiszpania)	Titulo de Licenciado en Medicina y Cirugía (Dyplom / Tytuł Magistra Medycyny i Chirurgii)	Ministerio de Educación y Cultura/ El rector de una universidad (Ministerstwo Wychowania i Kultury / Rektor uniwersytetu)	-
France (Francja)	Diplôme d'État de docteur en médecine (Dyplom państwowy doktora medycyny)	Universités (Uniwersytety)	-
Ireland (Irlandia)	Primary qualification (Świadectwo potwierdzające formalne kwalifikacje)	Competent examining body (Właściwy organ egzaminujący)	Certificate of experience (Świadectwo praktyki zawodowej)
Italia (Włochy)	Diploma di laurea in medicina e chirurgia (Dyplom studiów medycznych i chirurgicznych)	Università (Uniwersytet)	Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia (Świadectwo zezwalające na wykonywanie zawodu lekarza i chirurga)
Luxembourg (Luksemburg)	Diplôme d'État de docteur en médecine, chirurgie et accouchements (Dyplom państwowy doktora medycyny, chirurgii i położnictwa)	Jury d'Examen d'État (Państwowa Komisja Egzaminacyjna)	Certificate de stage (Zaświadczenie o odbyciu stażu)
Nederland (Holandia)	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd artsexamen (Świadectwo złożenia z dobrym wynikiem egzaminu lekarskiego)	Faculteit Geneeskunde (Wydział medyczny)	-
Österreich (Austria)	1. Urkunde über die Verleihung des akademischen Grades Doktor der gesamten Heilkunde (bzw. Doctor medicinae universae, Dr. Med. Univ.) – (Dokument o uzyskaniu akademickiego stopnia doktora medycyny) 2. Diplom über die spezifische Ausbil-	1. Medizinische Fakultät einer Universität (Wydział nauk medycznych) 2. Österreichische Ärztkammer (Austriacka Izba Lekarska)	-

	dung zum Arzt für Allgemeinmedizin bzw. Facharzt Diplom (Dyplom lekarza medycyny ogólnej lub Dyplom lekarza specjalisty)		
Portugal (Portugalia)	Carta de curso de licenciatura em Medicina (Dokument przebiegu medycznych studiów magisterskich)	Universidades (Uniwersytety)	Diploma comprovativo da conclusão do internato geral emitido pelo Ministério da Saúde (Dyplom stwierdzający ukończenie specjalności interny /medycyny/ ogólnej wydany przez Ministerstwo Zdrowia)
Suomi/Finland (Finlandia)	Lääketieteen lisensiaatin tutkinto (Tytuł licencjata w dziedzinie medycyny) / medicine licentiateexamen (Dyplom lekarskiego egzaminu licencjackiego)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet (Uniwersytet w Helsinkach) 2. Kuopion yliopisto (Uniwersytet w Kuopio) 3. Oulun yliopisto (Uniwersytet w Oulu) 4. Tampereen yliopisto (Uniwersytet w Tampere) 5. Turun yliopisto (Uniwersytet w Turku) 	Todistus lääkärin perusterveydenhuollon lisäkoulutuksesta / examenbevis om tilläggsutbildning för läkare inom primärvården (Świadectwo ukończenia szkolenia w zakresie podstawowej lekarskiej opieki zdrowotnej)
Sverige (Szwecja)	Läkarexamen (dyplom egzaminu lekarskiego)	Universitet (Uniwersytet)	Bevis om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen (Zaświadczenie

			o odbytych praktykach wydawane przez Szwedzki Urząd ds. Zdrowia i Opieki Społecznej)
United Kingdom Zjednoczone Królestwo)	Primary qualification (Świadectwo potwierdzające formalne kwalifikacje)	Competent examining body (Właściwy organ egzaminujący)	Certificate of experience (Świadectwo praktyki zawodowej)

Załącznik nr 2

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza stomatologa

Państwo	Nazwa dyplomu	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z dyplomem
België/Belgique/ Belgien (Belgia)	<ul style="list-style-type: none"> – Diploma van tandarts (dyplom lekarza dentysty) – Diplôme licencie en science dentaire (Dyplom ukończenia studiów w zakresie nauk dentystycznych) 	<ol style="list-style-type: none"> 1. De universiteiten/les universités (uniwersytety) 2. De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/le jury compétent d'enseignement de la Communauté française (Uprawniona Komisja Egzaminacyjna Wspólnoty Flamandzkiej / Uprawniona Komisja Egzaminacyjna Wspólnoty Walońskiej) 	-
Danmark (Dania)	Bevis for tandlægeeksamen (odontologisk kandidat-eksamen) (Dyplom lekarza dentysty / odontologa – egzamin dyplomowy)	Tandlægehøjskolerne, sundhedsvidenskabeligt universitets-fakultet (wyższe szkoły dentystyczne, uniwersytecki fakultet)	Autorisation som tandlæge, udstedt af Sundhedsstyrelsen (Licencja zawodu)

		medyczny)	dentysty wydana przez Urząd Zdrowia)
Deutschland (Niemcy)	Zeugnis über die Zahnärztliche Prüfung (Świadectwo złożenia lekarskiego egzaminu dentystycznego)	Zuständige Behörden (Właściwy organ)	-
Ελλάδα (Grecja)	Πτυχίο Οδονπατρικής (Dyplom studiów dentystycznych)	Πανεπιστήμιο (Uniwersytet)	-
España (Hiszpania)	Titulo de Licenciado en Odontologia (Dyplom / Tytuł Magistra Odontologii / Dentystyki)	El rector de una universidad (Rektor uniwersytetu)	-
France (Francja)	Diplôme d'État de docteur en chirurgie dentaire (Dyplom państwowy doktora chirurgii dentystycznej)	Universités (Uniwersytety)	-
Ireland (Irlandia)	<ul style="list-style-type: none"> - Bachelor in Dental Science (B. Dent. Sc.) – (Bakalarz / Magister Nauk Dentystycznych) - Bachelor of Dental Surgery (BDS) – (Bakalarz / Magister Chirurgii Dentystycznej) - Licentiate in Dental Surgery (LDS) – (Licencjat Chirurgii Dentystycznej) 	<ul style="list-style-type: none"> - Universities (Uniwersytety) - Royal College of Surgeons in Ireland (Królewska Wyższa Szkoła Chirurgów w Irlandii) 	-
Italia (Włochy)	Diploma di laurea in Odontoiatria e Protesi Dentaria (Dyplom studiów odontologicznych / dentystycznych i protetycznych)	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio dell'odontoiatria e protesi dentaria (Świadectwo zezwalające na wykonywanie zawodu odontologa / dentysty i protetyka)
Luxembourg (Luksemburg)	Diplôme d'État de docteur en médecine dentaire (Dyplom państwowy doktora medycyny	Jury d'examen d'État (Państwowa Komisja Egzaminacyjna)	-

	dentystycznej)		
Nederland (Holandia)	Universitair getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen (Uniwersyteckie świadectwo złożenia z dobrym wynikiem egzaminu lekarza dentysty)	Faculteit Tandheelkunde (Wydział dentystyczny)	-
Österreich (Austria)	Bescheid über die Verleihung des akademischen Grades „Doktor der Zahnheilkunde“ (Decyzja o uzyskaniu akademickiego stopnia „lekarza dentysty”)	Medizinische Fakultät der Universität (Wydział nauk medycznych uniwersytetów)	-
Portugal (Portugalia)	Carta de curso de licenciatura em medicina Dentária (Dokument przebiegu dentystycznych studiów magisterskich)	- Faculdade (Wydział) - Institutos Superiores (Wyższe Instytuty)	-
Suomi/Finland (Finlandia)	Hammaslääketieteen lisensiaatin tutkinto (Tytuł magistra w dziedzinie dentystyki) / odontologie licentiateexamen (dyplom odontologicznego / dentystycznego egzaminu magisterskiego)	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet (Uniwersytet w Helsinkach) 2. Oulun yliopisto (Uniwersytet w Oulu) 3. Turun yliopisto (Uniwersytet w Turku)	Terveydenhuolto on oikeusturvakeskuksen päätös käytännön palvelun hyväksymisestä / Beslut av Rättsskyddscentralen för hälsovården om godkännande av praktisk tjänstgöring (Decyzja Centrum Ochrony Prawnej w zakresie opieki zdrowotnej na temat zatwierdzenia realizacji usług)
Sverige (Szwecja)	Tandläkarexamen (Dyplom egzaminu lekarza dentysty)	Universitetet i Umeå (Uniwersytet w Umeå) Universitetet i Göteborg	Endast för examensbevis som erhållits

		(Uniwersytet Göteborgu) Karolinska Institutet (Instytut Karolinska) Malmö Högskola (Wyższa Szkoła w Malmö)	w	före den 1 juli 1995, ett utbildningsbevis som utfärdats av Socialstyrelsen (Wylacznie dla Dyplomu egzaminu otrzymanego przez 1 lipca 1995 r., Dyplom o zakonczenu nauki wydany przez Szwedzki Urzad ds. Zdrowia i Opieki Społecznej)
United Kingdom (Zjednoczone Królestwo)	- Bachelor of Dental Surgery (BDS lub B.Ch.D.) – (Bakalardz Chirurgii Dentystycznej) - Licentiate in Dental Surgery (Licencjat Chirurgii Dentystycznej)	- Universities (Uniwersytety) - Royal Colleges (Królewskie Uczelnie Wyższe)		-

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje dla wykonywania zawodu lekarza lub lekarza stomatologa przez obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 6b ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza w związku z dostosowaniem polskiego prawa do prawodawstwa Unii Europejskiej w obszarze: „Swobodny przepływ osób”.

Obwieszczenie zawiera wykaz dyplomów i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje do wykonywania w Polsce zawodu lekarza i lekarza stomatologa przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Powyższy wykaz wynika z regulacji zawartej w dyrektywie Rady Unii Europejskiej nr 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. i 78/686/EEC z dnia 25 lipca 1978 r. oraz 2001/19/EC z 14 maja 2001 r.

Wydanie obwieszczenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Obowiązek pilnego wydania obwieszczenia wynika z Narodowego Programu Przygotowań do Członkostwa.